

העורף

מחזה על אהבה ארוכת ימים בצל בגידת הגוף, הזיכרון, והמולדת

מאת שרון שטרק ורותי בורנשטיין

שרון שטרק- טלפון 0507304369, מייל Starksharon@gmail.com

הדמויות

אליהו: בן 84

רבקה: בת 84

חייל- בן 19

קריין

סצנה 1- שבת, 7:00 בבוקר

קריין: תכירו. רבקה ואליהו כץ. הם הכירו בשומר הצעיר ונשואים כבר שישים שנה. רבקה היתה אחות במקצועה ושחיינית מצטיינת בנעוריה, ואליהו, חביב הנשים, הוא מהנדס בדימוס. הם צופים בחדשות. שבת. 07:00 בבוקר.

בטלוויזיה נשמעות יריות. הכוס של אליהו מתחילה לרטוט בידו.

רבקה: אליהו?

רבקה לוקחת ממנו את הכוס, שממשיכה לרטוט גם בידיה. היא מניחה אותה על השולחן.

אליהו: אני לא יכול לשבת ככה בחיבוק ידיים

רבקה: נכון... אתה רוצה שנלך לקופת חולים לתרום דם? ...או שאולי נקנה שמפואים ומשחת שיניים ונשלח? ...אולי בדרך נקפוץ לבריכה, אני רוצה לשחות.

אליהו: לשחות? עכשיו? עם כל המצב, זה מה שיש לך לעשות?

רבקה: ואם אני לא אשחה, זה יעזור למצב?

אליהו: קודם צריך לגמור את הסיפור פה,

רבקה: זה לא יגמר כל כך מהר

אליהו: לעשות כל מה שצריך

רבקה: איך אפשר לדעת מה צריך?

אליהו: צריך לחשוב על זה. לפתוח ציר. פעולת הסחה. אנשים נותנים פה את החיים שלהם (ביט)
אולי בכל זאת תלכי לבריכה?

רבקה: ומה אתה תעשה?

אליהו: את אל תדאגי לי

רבקה: זה לא מוצא חן בעיני. מה זה החיוך הזה?

אליהו: לכי, לכי. נתראה אחרי זה

רבקה: אליהו? מה אתה מתכוון לעשות?

אליהו: זה לא נוגע אליך

רבקה: אז במה זה נוגע?

אליהו: לא עכשיו, רבקה, עכשיו המציאות השתנתה לחלוטין

רבקה: המציאות כן, אתה לא. אני רוצה לדעת לאן אתה הולך

אליהו: לא... לא, חדל ברברת. אני תכף אשוב. זה צ'יק צ'ק, מה זה בשבילי, זה כמו לרוץ למכולת...

כמו מקלחת קרה, כמו בכיפור, מבצע קדש, מבצע אנטבה

רבקה: באנטבה לא היית

אליהו: אני הולך וחוזר

רבקה: מה פתאום, אתה בן 84

אליהו: כמו חדש

רבקה: מסוכן לך בחוץ

אליהו: לידיעתך, רוב התאונות קורות דווקא בבית

רבקה: אז תביא לי דף. אני רוצה לרשום צוואה

אליהו: איזה צוואה?!

רבקה: אני מורישה לך את הכל אליהו. תביא לי עט

אליהו: את מורישה לי? מה פתאום. אני מוריש לך, אם כבר, את הכל!

רבקה: הסרוויסים מהחרסינה

אליהו: תפסיקי

רבקה: הבבושקות מפולין, המדליות מהשחייה

אליהו: את המקטרת שלי, את כתבי א.ד. גורדון

רבקה: שום גורדון. תשמור על תעודת ההצטיינות שלי מבית"ס לאחיות.

אליהו: בשום פנים. את לא תמותי לפני.

רבקה: אני ועוד איך אמות לפניך

אליהו: אני לא מסכים

רבקה: אתה לא תגיד לי מה לעשות

אליהו: אני אגיד מה שאני רוצה

רבקה: אז אתה אגואיסט. זה מה שאתה.

אליהו: אגואיסט? אני אגואיסט? אין בעיה, אז אני אלך לעולמי. זכרוני לברכה.

רבקה: אני לא רוצה להישאר פה לבד

אליהו: לא יקרה לך שום דבר, תישמע לי להוראות פיקוד העורף והכל יהיה בסדר. אני תכף חוזר.

רבקה: כמו אתמול? כשהלכת לאיבוד?

אליהו: לא הלכתי לשום איבוד

רבקלה: בוודאי־שהלכת לאיבוד.

אליהו: אל תגידי בוודאי. מה פתאום בוודאי.

רבקלה: עכשיו גם את זה שהלכת לאיבוד אתה לא זוכר?

אליהו: (ביט) בוודאי?

רבקלה: אני כמעט יצאתי מדעתי! אתה שכחת את הסלולארי.

אליהו: לא... תפסיקי

רבקלה: לא. אני לא אפסיק. אתה לא יכול לצאת ככה... אתה לא כשיר.

אליהו: (ביט) אולי... אני לא בשיא הכושר... אבל לוותק שלי יש הרבה משמעות...

רבקלה: בוודאי שיש. יש. בוודאי.. אבל המלחמות היום, זה לא כמו פעם. זה הרבה טכנולוגיה היי

טק, Ali... זה הכל ברשתות החברתיות... אנחנו לא מבינים בזה

אליהו: בסדר... אני בסך הכול רציתי לסייע... לשאול מה צריך..

רבקלה: לסייע אפשר גם מכאן. הרבה אנשים מטגנים שניצלים עכשיו. שולחים לחיילים. נעמיד גם

פשטידה... יש הרבה מה לתרום גם מכאן.

קריין: אליהו יצא אל המטבח, והחל להתקין פשטידה. בן בן. אליהו יצא אל המטבח, והחל להתקין

פשטידה. בשנים האחרונות היה אליהו מבצע את מלאכת הבישול, בעוד רבקה, שהתקשתה

לעמוד היתה מחלקת לו הוראות מין החדר השני.

רבקה: תשמן את התבנית!

(חושך)

קריין: חושך. "צריך לקרוא לחשמלטור," קראה רבקה. "שטויות, אני אטפל בזה. זה רק המגעים," אמר אליהו. אמר — ומיד שכח. בזמן האחרון שכח כל מיני דברים; ועל אחת כמה וכמה כעת, כשרוחות המלחמה מנשבות — קצת קשה להתרכז. רבקה הבינה זאת, ותיקנה את המגעים בעצמה

סצנה 2 - 7:00 בבוקר

(אור)

קריין: תכירו, רבקה ואליהו כץ. הם קנו את הבית הזה לפני ארבעים וחמש שנה. רבקה רצתה להתרחק קצת מהעיר, ומחברותיה ברוכות הילדים, ואליהו התנחם במחשבות על הפרחת השממה בחצר הקטנה, והפיכתה לגינת ירק. ועבשיו, כבכול שבת, הם שותים תה וצופים בחדשות. השעה שבע בבוקר -

בטלוויזיה נשמעות היריות.

אליהו: אני לא יכול לשבת ככה בחיבוק ידיים.

רבקה: נכון... מחר על הבוקר נרכוש שמפואים ומשחות שיניים, ונשלח

אליהו: ולמה מחר?

רבקה: כי היום שבת

אליהו: שבת? את בטוחה?

רבקה: איזו שאלה...אני חושבת שנשלח גם דאודורנטים

אליהו: דורדורנטים? למי?

רבקה: לחיילים! דיברנו על זה. אתה לא זוכר?

אליהו: בוודאי- שאני זוכר. אני זוכר. (ביט) בוודאי. אלא שבזמני לא שמנו דורדורנטים. חייל היה חייל ולא, נו, איך קוראים לזה...

רבקה: הזמנים השתנו, אליהו. היום יש כל מיני מוצרי טיפוח. אין סיבה שחייל לא יריח טוב, גם בשדה הקרב..

הקריין: "התראה"

רבקה: נו? איפה?

הקריין: (ביט) "קריית שמונה"

רבקה: עד שמודיעים אפשר למות פעמיים...

אליהו: קריית שמונה. הם נוגסים בנו הנביילס. מנסים להשמיד אותנו! (ביט) רבקה, אני צריך לומר לך משהו.

רבקה: מה

אליהו: אהמממ. זה לא יהיה לך קל לשמוע את זה. אבל את תצטרכי להיות חזקה.

רבקה: כן?

אליהו: את יודעת שאני אוהב אותך.

רבקה: לא. עדיף שלא תגיד שום דבר

אליהו: אני חייב לומר לך.

רבקה: לא אליהו, הכל בסדר. רק

אליהו: נו מה יש לך, תני לי לדבר

רבקה: לא, אני לא רוצה לדעת

אליהו: אבל באמת שאין ברירה

רבקה: מעידה פה ושם, זה לא סוף העולם

אליהו: מעידה? איזו מעידה, על מה את מדברת?

רבקלה: אני לא קנאית

אליהו: קנאית? מה יש לך? אני לא מדבר על זה!

רבקלה: אז על מה? (ביט) עם מי?

אליהו: עם אף אחת, נו מה הקשר, תסכימי רגע. אין לנו ברירה. אני לא יכול לשבת ככה בחיבוק ידיים, אנחנו כולנו צריכים עכשיו להיכנס מתחת לאלונקה

רבקלה: איזו אלונקה?

אליהו: אני רק מכין אותך מראש, שלא תגידי שלא אמרתי לך, אני יוצא למילואים.

רבקלה: עוד פעם זה?

אליהו: ברגע שיגיע צו שמונה, אני אאלץ ללכת. זהו. אמרתי את זה בריש גלי.

רבקלה: בסדר. לא יגיע שום צו

אליהו: את בדקת את הדואר?

רבקלה: בשבת?

אליהו: צו שמונה דוחה שבת

רבקלה: גם לא בשבת, לא ישלחו לך צו שמונה

אליהו: ישלחו.

אליהו: את בדקת?

רבקלה: אתה מדבר בלי הגיון.

אליהו: הוא הגיע? הצו?

רבקה: לא, לא הגיע שום צו.

אליהו: הסתכלת בתיבה?

רבקה: תפסיק עם זה.

אליהו: תעני לי.

רבקה: לא. אני לא עונה.

אליהו: הוא הגיע?

רבקה: די.

אליהו: תגידי.

רבקה: כן. כן. הגיע.

אליהו: ברצינות?

רבקה: בוודאי.

אליהו: איך זה?

רבקה: בווטסאפ. אבל בשבילי.

אליהו: בשבילך?

רבקה: כן. נבחרתי להיות מפכ"צית.

אליהו: מה זה מפכ"צית?

רבקה: שומבצתי לסמב"ם.

אליהו: אני לא מבין מילה ממה שאת אומרת

רבקה: מה יש פה להבין? אני יוצאת למילואים.

אליהו: את? אבל (ביט) איך את? את עם מקל

רבקה: אז מה? הם שולחים לי הליכון. משהו מיוחד, עם חומר נפץ בפנים, שאפשר לפוצץ בשלט רחוק.

אליהו: נו באמת רבקה

רבקה: אתה אומר לי נו באמת?

אליהו: מי ישלח כזה דבר?

רבקה: השב"כ.

אליהו: מספיק לעשות צחוק מכל דבר

רבקה: אני לגמרי רצינית

אליהו: אבל את-

רבקה: אני מה?

אליהו: את-

רבקה: מה? מה? תגיד את זה

אליהו: לא... עזבי,

רבקה: למה?

אליהו: כי- עזבי, אני לא רוצה לומר

רבקלה: מה? למה? נו תגיד את זה, אליהו. תגיד! כי את זקנה! את כל כך זקנה, ובקושי זזה, וגם אם תצליחי ללכת את עלולה ליפול לקבל סחרחורת, את עלולה לפספס איזה בור במדרכה וליפול, והעצמות שלך יכולות להישבר, כמו עלים ישנים, ככה, קריק-קרק, כמו שלוימלה שעשה אפצ'י, ושבר את הצלע. ואז ניתוח ואשפוז וזהו נגמר, ובגלל זה אנשים זקנים לא יוצאים למלחמה, ואף אחד לא צריך אותם מתחת לאלונקה.

אליהו: את לא זקנה

רבקלה: אנחנו זקוקים לעזרה, אליהו. אנחנו צריכים השגחה. (ביט) אנחנו חייבים לעבור לדיור מוגן. אי אפשר לדחות את זה יותר

אליהו: על גופתי המתה. דיור מוגן

החייל מופיע, רק אליהו רואה אותו.

אליהו: אנחנו במלחמה

רבקלה: זאת כבר לא המלחמה שלנו, אליהו

אליהו: ועוד איך. שום דיור לא מוגן אם לא נלחם על הגבולות שלנו. אני לא אוותר על הבית שלי. אני נלחמתי כל החיים על הבית הזה. אני ראיתי אנשים מתים. אנשים גססו לי בידיים. חברים. רמי. רמי? רמי? ...

החייל נעלם

רבקלה: אליהו! מה אתה מדבר?

אליהו: אם הוא הולך, אני הולך איתו

רבקלה: אליהו, אתה בסדר?

אליהו: אני לא מפקיר את החברים שלי

רבקלה: בטח שלא. בוא, תנשום, קח אויר. לא היית רוצה לשבת עכשיו בשקט, לקרוא ספר טוב, לשחות בבריכה? קצת לטייל, או לשחק ברידג', בדיוור מוגן יש כל מיני-

אליהו: לא. לא.

הבהוב אורות וחושך

קריין: ושוב. חושך. "באמת צריך לקרוא לחשמלטור", הודה אליהו בליבו. "בדיוור מוגן יש חשמלטור!" חשבה רבקלה בליבה, ושיגרה אליו מבט תוכחה שנבלע בחסות האפלה. איך נצפה עכשיו בטלוויזיה?! כשרוחות מלחמה מנשבות, חשוב מאד לראות חדשות! לך תדע מה קורה שם בחוץ

אור עולה על החייל. רבקלה ואליהו צופים בו בטלוויזיה

החייל: "הם הכינו מארבים, תפסו את הגגות. לא היינו מוכנים, לא ראינו כלום. נפצעתי. לא, לפני כן, אני רצתי. שמעתי את הכדורים שורקים לי באוזן. עברו ממש קרוב. היה ריח של דם אבל לא הרגשתי כלום. היה שם מישהו. הוא הסתכל עלי. הוא הסתכל עלי. אמרתי לו. קראתי לו. לא זוכר את השם. הוא הסתכל עלי בבהלה. הוא הסתכל עלי כאילו הייתי. כאילו אני... מה? אם יקרה לי משהו, תגידו לאמא שלי ש... (נתקע בריפיט) תגידו לאמא שלי-

סצנה 3- 7:00 בבוקר

רבקה: תסגור את זה! הטלוויזיה מקולקלת.

אליהו קם ודופק על הטלוויזיה.

אליהו: אני לא יכול לשבת ככה בחיבוק ידיים

רבקה: נכון. בוא, נעשה התעמלות בוקר

הם עושים התעמלות. לצלילי "באנו למילואים"

רבקה: מה מילואים? עוד פעם מילואים?

אליהו: זה יופי של פזמון

רבקה: שום פזמון ושום בטיח

לפתע נשמעת אזעקה.

רבקה: אליהו! אזעקה! אזעקה!

אליהו: אני שומע

רבקה: אזעקה!

אליהו: אני לא חרש!

רבקה: אזעקה

אליהו: תשחררי לי את היד!

הם מתיישבים, ומתכופפים עם ראש בין הידיים.

רבקה: נחכה לבום

הם ממתינים.

רבקה: תמשיך, תמשיך עם הרגליים. (ממשיכים בהתעמלות) היינו צריכים לנסוע למוטקה ויהודית באמריקה. הם כל כך הזמינו.

אליהו: מי?

רבקה: מוטקה

אליהו: מוטקה?

רבקה: אליהו, אתה עושה צחוק? מוטקה ויהודית, החברים שלנו? אתה לא זוכר אותם?

אליהו: אה, אויש, יהודית גם כן

רבקה: מה יש לך מיהודית?

אליהו: שום דבר. אני לא רוצה לראות אותה

רבקה: למה? (ביט) טוב, עזוב, אני לא רוצה לדעת.

אליהו: נו באמת

רבקה: מה? אני רק אומרת, שאי אפשר לדעת

אליהו: מה אי אפשר לדעת?

רבקה: לא יודעת. וגם לא רוצה לדעת. (ביט) אם היה לך אי פעם איזה משהו איתה?

אליהו: עם יהודית?

רבקה: כן. זה לא סוף העולם

אליהו: מה נכנס בך?

רבקה: אני לא קנאית

אליהו: לא היה לי שום דבר עם יהודית

רבקה: אז למה אתה תמיד מתחמק כשהם באים לבקר?

אליהו: יהודית היא ממש לא הטעם שלי

רבקה: אז עזוב את יהודית, זאת סתם דוגמא

אליהו: דוגמא למה? רבקה, אני שב ואומר, מעולם לא בגדתי בך

רבקה: וגם אם כן, אני לא רוצה לדעת

אליהו: אבל לא!!!

רבקה: אפשר להבין, עם אישה כמוני.

אליהו: למה את מתכוונת?

רבקה: שלא הצליחה להביא ילדים.

אליהו: (ביט) אמרנו שאנחנו לא מדברים על זה. אני אומר לך שלא.

רבקה: אז למה אתה תמיד מטנף על מוטקה?

אליהו: איזה מוטקה?

רבקה: הבעל של יהודית. אל תעמיד פנים שאתה לא זוכר.

אליהו: אה. מוטקה. מוטקה. נפולת של נמושה! כאילו אנחנו לא יודעים מאיפה הכסף שלו הגיע?

רבקה: הבן אדם הצליח באמריקה, מה יש לקנא?

אליהו: לקנא במוטקה? להיפך. שיעשו חיים שם בפלורידה, הוא והילדים שלו. ברוך שפטרנו

רבקה: לא כולם צריכים "למות בעד ארצנו"

אליהו: שום בעיה. אווידרזיין. כאן יש מספיק אנשים שיקומו ויעשו מעשה

רבקה: מה אתה קם? לא היה בום

נשמע בום. מרחוק.

אליהו: הנה. היה.

רבקה: נמתין עוד עשר דקות.

אליהו: לא. הספיק לי. איפה השניצלים? טיגנת את השניצלים? אני אקח אותם לבסיס, לשמח את החיילים. אנשים נותנים פה את הדם, ומוטקה ובניו משתזפים להם במיאמי. איפה המפתחות של המינימינור?

רבקה: המינימינור?

אליהו: המינימינור. הרכב שלנו

רבקה: איזה רכב?

אליהו: איפה המתפתחות? החבאת לי את המפתחות?

רבקה: מה פתאום

אליהו: את שמת אותם אצלך בכיס?

רבקה: אין לי שום כיס

אליהו: איפה המפתחות?

רבקה: אתה לא בסדר. צריך לקרוא לרופא

הטלוויזיה נדלקת, דרכה נשמע הקריין

הקריין: "כוחותינו ניסו לכבוש את הגזרה הדרומית ללא הצלחה, מספר בתים עולים בלהבות ולא ניתן לקבוע היכן נמצאים התושבים. נתפלל לשלומם. אליך יונית"

אליהו: את שמעת את זה? מה הכוונה "נתפלל לשלומם"?

רבקה: זה רק מטבע לשון

אליהו: מה זה, מצפים לנס? איפה הצבא? תדליקי, אני רוצה לראות

רבקה: אני לא סגרתי

הקריין: "אנשים רבים נותרו מנותקי קשר בשל קריסת הרשת הסלולארית. אליך יונית"

אליהו: מדוע לא ניגשים אצלם?!!! מה זה פה, עולם שלישי?

רבקה: אני לא יודעת, אליהו. זאת מלחמה, אבל בבקשה תרגע, אתה את שלך עשית

אליהו: רבקה, שלא תעזי לעצור אותי עכשיו! הגיעו מים עד נפש.

רבקה: אבל, יחלצו אותם, אמרו בטלוויזיה.

אליהו: זה לא מה שהם אמרו

רבקה: כן, הם כן. (פונה לטלוויזיה) נכון? ... נכון?

הקריין: "אנשים רבים נותרו מנותקי קשר בשל קריסת הרשת הסלולארית. ביניהם גם אזרחים קשישים"

רבקה: נכון... לא אמרו...

אליהו: איזו הפקרות. איפה העוזי שלי? בטח זרקת אותו

רבקלה: לא נגעתי בשום דבר

אליהו: או, הנה! (הוא מרים מטריה) והכדורים איפה

רבקלה: כן, הכדורים שלך, אתה חייב לקחת אותם

אליהו: איפה התחמושת?!

רבקלה: תרגע, איפה התרופות שלך?

אליהו: תמיד את זורקת לי דברים!

רבקלה: אליהו, לאט, הלב שלך. תפסיק, אני מתקשרת לאמבולנס!

היא מחייגת

אליהו: הנעליים. איפה החבאת לי את הנעליים? אנשים לכודים, נשרפים חיים!

רבקלה: הלו? הלו? ... אין קו.

אליהו: אני מגיע!!! אני בא!!! תחזיקו מעמד!

רבקלה: רגע, אליהו, לפחות שים נעליים. אתה לא יכול לצאת ככה!!!

אליהו: את לא תגידי לי מה לעשות!

רבקלה: מה פתאום, אני לא עוצרת בעדך...

הוא חש החוצה

קריין: אליהו הנסער יצא את פתח הבית. בשל מצבו, סבל אליהו מהתפרצויות זעם, ורבקלה למדה שבמקרים כאלה עדיף לנתק מגע — אין טעם לפנות אליו בהיגיון. אליהו יירגע במהרה וישכח הכול, אלא שאולי שוב לא ימצא את הדרך הביתה? בעודה מתלבטת מה לעשות, שב אליהו על עקבותיו, ופניו קודרות

אליהו חוזר פנימה

רבקה: ...נרגעת?

אליהו: מאוחר מידי. טמנו לנו מארב

רבקה: אז לא נרגעת

אליהו: יש בחוץ המון אנשים

רבקה: איפה?

אליהו: אנחנו מוקפים

רבקה: (מביטה דרך החלון) אין כאן אף אחד

אליהו: הלך עלינו, אלא אם כן,

רבקה: (לעצמה) זה מה שהרופא אמר...

אליהו: נביילס. אנחנו נאגף אותם מימין. תתכופפי, אני יורה

רבקה: מה אתה עושה?

אליהו: אני מחפה עליך. רוצי!!!

רבקה: איך אני ארוץ, אני בקושי הולכת. מספיק, אליהו...

אליהו: קדימה!

הוא יורה עם המטריה. רבקה לוקחת לו אותה

אליהו- לא מה עשית?

רבקלה: אליהו, מספיק, זאת מטריה. מטרייה לכל דבר ועניין. מטרייה שמשתמשים בה לחורף לגשם, מטרייה שקניתי ב-20 שקל במכולת. פתחתי את המטרייה, אליהו, זה מה שעשיתי. זה בסך הכל כל מה שעשיתי

אליהו חוקר את המטריה

אליהו: אה. כן. בוודאי. (ביט)

רבקלה: קדימה, לך תסגור את התנור, תבדוק את הפשטידה.

אליהו יוצא

קריין: רבקלה הביטה אחריו מיואשת. אין לי כלים, היא חשבה לעצמה, אסור לנו להישאר כאן ככה, לבדנו. חייבים לעבור לדיור מוגן, לפני שיהיה מאוחר מידי.

רבקלה מתיישבת בעייפות על הכורסא. פייד לחושך.

סצנה 4- 7:00 בבוקר

החייל: רבקה?

רבקה: (מתעוררת) אלוהים אדירים... שלום

חייל: סליחה שהבהלתי אותך, הדלת הייתה פתוחה.

רבקה: פתוחה?

חייל: את לבד פה?

רבקה: כן. לא. עם בעלי, אליהו,

חייל: אוקי. ואיפה הוא?

רבקה: אני לא יודעת, אולי במטבח? תסלח לי קצת קשה לי ללכת.

חייל: זה בסדר, אני אבדוק-

רבקה: אתה רעב? תיקח לך שם שניצל.

חייל: השטח נקי.

רבקה: המשטח? נו בוודאי, אצלי תמיד נקי מאלף ועד ת'. אבל, מה הכוונה?

חייל: אין כאן אף אחד

רבקה: חוץ משנינו?

חייל: בוודאי

רבקה: אז איפה אליהו?

חייל: את שואלת אותי?

רבקלה: אולי הוא יצא רגע למכולת?

חייל: לצערי, אין גם מכולת.

רבקלה: מה הכוונה?

חייל: פגיעה ישירה. מי היה מאמין.

רבקלה: חבל. חשבנו לרכוש כמה דברים, עבור החיילים

חייל: תודה

רבקלה: מה אתם הכי צריכים? דאודורנט?

חייל: דאודורנט? לא, אין צורך. הכל טוב... אל תדאגי, אנחנו נעשה, כל מה שצריך

רבקלה: אתה מוכר לי

חייל: אני?

רבקלה: כן. אני רגע, מנסה להיזכר

חייל: כמה זמן זה יקח לדעתך?

רבקלה: מה?

חייל: להיזכר

רבקלה: בסופו של דבר, אולי אלפית שניה. אבל לפעמים לוקח לזה כמה דקות להתניע

חייל: אז אני מצטער, אבל אין לנו זמן לזה. אנחנו חייבים להתפנות

רבקלה: להתפנות? גם אנחנו? למה?

חייל: יש בחוץ המון אנשים ואנחנו פה רק שניים. קדימה, לפני שיהיה מאוחר מידי

רבקלה: רק רגע, אני רק אטלפן לאלהו

חייל: זה בזבז זמן. שרפו את האנטנה. אין קליטה

רבקלה: אה, נכון. רק שתדע, שאני אמרתי לו שאסור לנו להישאר כאן

חייל: יש לך תרופות? מה את צריכה?

רבקלה: לאן מפנים אותנו? מה זה? מלון?

חייל: בתור התחלה למקום מוגן

רבקלה: אני אמרתי לו שיצילו אותנו! אבל איפה הוא? תן לי לראות אם הוא לקח את המטריה

חייל: בואי

רבקלה: נמתין עוד רגע, הוא חייב להיות פה

חייל: לא... הוא כנראה יצא. ו-... אני מצטער. הנה, בואי, קחי גם את השל

רבקלה: לא לא לא, מה זה?

חייל: קר שם. בואי,

רבקלה: לא. אני לא יכולה ללכת בלי אליהו

חייל: אבל רבקה, אליהו לא פה. הוא יצא

רבקלה: לא, לא, אני לא נתתי לא

חייל: נכון, את לא רצית, אבל כשישנת, הוא הלך. אני משתתף בצערך, שלא תדעי עוד-

רבקה: ...הוא פשוט לא מוצא את הדרך הביתה

חייל: גברת, בבקשה, כאן מאד מסוכן

רבקלה: אני לא יכולה ללכת

חייל: הוא לא יבוא.

רבקלה: לא... אני לא יכולה ללכת בכלל. הרגליים שלי.

חייל: אני אקח אותך עלי, קדימה, יש להם צלפים

רבקלה: לא, לא, תניח לי, זה מאוד חביב מצדך, אבל-

חייל: גברתי את מסרבת פקודה

רבקלה: איזו פקודה? אני לא אלך בלעדיו! בוא נחכה עוד כמה דקות.

חייל: נגמר הזמן. הם כבר פה.

הוא מכוון עליה את הנשק

רבקלה: מי? מה?

חייל: אחת,

רבקלה: אבל מה הקשר ..

חייל: שתיים. (ביט) שלוש!

רבקלה: (צועקת) לא!!!

סצנה 5- 7:00 בבוקר

רבקה: (מתעוררת מבוהלת) אליהו ? אליהו!!

אליהו נכנס עם מסיכת אב"כ

רבקה: או, הנה אתה!

אליהו: נרדמת. תקומי!

רבקה: שרפת את הפשטידה? מה זה הריח הזה?

אליהו: זה מבחוח

קריין: תכירו, רבקה ואליהו כץ. הם נשואים כבר 60 שנה. בזמן האחרון הייתה רבקה נרדמת לעיתים קרובות. לפעמים גם מיד אחרי הקפה של הבוקר. אליהו לעומתה לא עצם עין. שבת, שבע בבוקר-

נשמעות ארבע יריות

רבקה: (מסתכלת החוצה מהחלון) אוי ווי. אנחנו מוקפים.

אליהו: אמרתי לך.

רבקה: מה נעשה? איזה ביש

אליהו: לא רצית להאמין לי.

רבקה: בסדר. צדקת. אז מה אתה מביא לי עכשיו פשטידה?

אליהו שם את המסיכה על פניו

רבקה: מה אתה עושה?

אליהו: כמו במטוס, אני קודם שם לעצמי, ואז מתפנה לדאוג גם לך

הוא מגיש לרבקה מסיכה נוספת.

אליהו: (מנסה לומר משהו מבעד למסיכה) מממ

רבקה: אני לא מבינה מה אתה אומר

אליהו: (מוריד את המסיכה) אמרתי שאולי קודם תאכלי מהפשטידה שלך, כי עם זה את אחר כך לא תצליחי

עוד יריות נשמעות מבחוץ

רבקה: (לעצמה) רבקה, את בסדר, קחי את המושבות.... איזה ריח נורא

אליהו: זה סדאם חוסיין.

רבקה: מה פתאום סדאם חוסיין?!

אליהו: מנסים להשמיד אותנו. חולירות. אנחנו לא נלך כמו צאן לטבח! יש לנו פצצת א-אטום. שבעים פצצות כאלה. אנחנו נשמיד את כולם עם הגז שלנו. ההיסטוריה חוזרת.

עוד יריות נשמעות מבחוץ

רבקה: ששש תהיה בשקט. בוא, אליהו, כדאי שנחסום את הדלת. אמרו לשים משהו מתחת לידית,

אליהו: לא רוצה...לא...

רבקה: שלא יכנסו אנשים. נו תוריד כבר את המסיכה אין שום גז. בוא יקירי, תעזור לי, אלו הוראות פיקוד העורף. קדימה, אני מבקשת.

אליהו: לא... לא ביקשת סליחה

רבקה: על מה

אליהו: לא רצית להאמין. אני אמרתי לך שיש אנשים בחוץ

רבקלה: בסדר, אליהו, אני מתחננת, זה לא הזמן לזה עכשיו

אליהו: אמרתי לך שזה מה שיקרה

רבקלה: בסדר, אליהו, אבל בוא, שסדאם חוסיין לא יכנס!

אליהו מתעשת ועוזר לה לגרור את הרהיטים מתחת לידיה

רבקלה: יופי. זה הרבה יותר טוב, נכון? אתה יכול להוריד עכשיו את המסיכה.

אליהו: (מוריד) ואיך נלך ככה למכולת?

רבקלה: אין יותר מכולת. פגיעה ישירה.

אליהו: פגיעה ישירה? (ביט) יכול להיות שאנחנו בעצם מתיים?

רבקלה: מה פתאום?

היא צובטת אותו

אליהו: אאוץ'!... מה את עושה ?

רבקלה: כואב או לא כואב?

אליהו: כואב

רבקלה: אז אתה לא מת

אליהו: אולי גם למתיים כואב?

רבקלה: לא. זה לא הגיוני. אז מה ההבדל? בשביל מה למות אם זה אותו דבר?

אליהו: (ביט) שְׁקָט.

קריין: רבקה ואליהו ישבו והמתינו. והמתינו. כמה זמן עבר? קשה לדעת. איש לא בא לפנותם. לא קרה דבר שישאיר חותם בזמן. שקט. דממה

רבקה: בוא נשב. נמתין

(ביט)

רבקה: אליהו, זוכר כשהתחלתי להיות חולה והיה לי קשה ללכת איך הסתובבנו בכל העיר לחפש לי נעליים נוחות?

אליהו: לא. אולי. כן

רבקה: וכל הזמן מדדתי והיינו קונים ועדיין היה קשה לי ללכת אתה זוכר?

אליהו: לא

רבקה: לא? היית אומר, בואי רבקה, בטוח נמצא חנות שיש בה את הנעליים בשבילך שיהיה לך נוח, ושוב היינו מחפשים, אתה לא זוכר?

אליהו: אולי.

רבקה: היית אומר, בחנות הקודמת היו נעליים גרועות, עכשיו מצאתי חדשה, שאומרים שיש בה נעליים מחוץ לארץ, במיוחד לבעייה שלך! את עוד תרוצי ותקפצי עם הנעליים הנכונות, אתה זוכר?

אליהו: לא

רבקה: ובסוף אמרתי לך זה לא הנעליים גרועות אליהו, זה הרגליים שלי.

אליהו: (ביט) הלכנו לסרט... חלף עם הרוח

רבקה: זה היה בבית קפה שאמרתי לך את זה, ואתה צחקת

אליהו: צחקתי?

רבקלה: אתה כל כך צחקת שהשפריצה לך סודה מהאף. היה לנו יום נהדר

אליהו: היה לנו יום נהדר

רבקלה: אמרת שאני תמיד אומרת את האמת, אבל מצחיק!

אליהו: מי הזיז את הרהיטים? (ביט) אני עשיתי ספונג'ה?

רבקלה: אנחנו מוכרחים לעשות את תרגילי הזיכרון. בסוף לא תזכור שום דבר. אליהו, אני יכולה לשאול אותך משהו?

אליהו: מה?

רבקלה: יהודית

אליהו: איזו יהודית?

רבקלה: יהודית של מוטקה. החברים שלנו? היה לך פעם משהו איתה? זה בסדר גמור גם אם כן, עברו מאז חמישים שנה

אליהו: חמישים? מה השעה?

רבקלה: מאז שהם עזבו את הארץ.

אליהו: נפולת של נמושה...

רבקלה: כן, מוטקה. אבל אני לא אוהבת שאתה מדבר ככה. לא כולם צריכים למות בעד ארצנו

אליהו: כמו רמי

רבקלה: לא... לא התכוונתי לרמי

אליהו: (ביט) בלוויה של רמי, אמא שלו השתגעה כשהיא ראתה אותנו שם, מחזיקים את הארון שלו. היא צרחה: "איפה רמי?!" היא לא הבינה- למה הוא לא עומד שם איתנו? עם כל החברים

שלו, שמחזיקים לו את הארון! אני עדיין שומע אותה. "איפה רמי?! איפה רמי?!" (ביט) אבל אתה לא רמי. אתה בכלל לא דומה לו. אני מיד הבנתי שזה לא אתה...

רבקה: עם מי אתה מדבר?

אליהו: אני לא יודע. אולי... עם הבן שלנו?

רבקה: אבל, אין לנו בן

אליהו: לא? את בטוחה?

רבקה: לא, זה לא הצליח. אתה לא זוכר?

אליהו: זה לא הצליח?

רבקה: לא

אליהו: אפילו לא קצת?

רבקה: לא. בכלל לא. אמרנו שלא מדברים על זה.

אליהו: אוי. זה כל כך חבל

אליהו פורץ בבכי

רבקה: שששש... שה, שה.... זה עבר... זה נגמר... כל מה שהיה, עבר... זהו...

היא מחבקת אותו

אליהו: אז מה עכשיו?

רבקה: עכשיו מחכים. מה יש לעשות?

הקריין: רבקה חשבה על החייל הנחמד שיבוא לקחת אותם. היא תבקש ממנו ווליום לעצבים המתוחים של אליהו. מעניין באיזה רכב הוא יגיע? אם יסעו בג'יפ, זה עלול להקשות על הגב, אבל זה בוודאי טוב יותר מלהידחס בטנק- לך תדע אילו ריחות נשמרים שם בפנים. למרות שזאת יכולה להיחשב הרפתקה, שהיא ואליהו יעלו בזכרונם ביום מן הימים, ויצחקו. הנה, היא כבר שומעת את הצעדים

פיצוץ גדול נשמע. רבקה ואליהו נהדפים אל הרצפה. חושך.

סצנה 6- 7:00 בבוקר

תאורת חירום מהבהבת ונדלקת. רבקה ואליהו שרועים על הרצפה, שיערם פרוע ופניהם מפוחמים.

רבקה: אליהו, אתה בסדר? אליהו?

אליהו: רבקה? איפה רבקה?

רבקה: מה?

אליהו: אשתי. את ראית אותה?

רבקה: זאת אני

אליהו: מי את?

רבקה: אתה לא מזהה אותי?

רעשים נשמעים על גג הבית

רבקה: תעזור לי לקום

אליהו: הם פה על הגג.. אנחנו מכירים?

רבקה: זאת אני, רבקה.

אליהו: לא, את לא רבקה. את זקנה

רבקה: אוי אליהו...

אליהו: איזה זיפת. (ביט) הייתי צריך להקשיב לה, לקחת אותה מכאן

רבקה: לאן?

אליהו: לא משנה לאן. לאן שהיא רוצה. למקום מוגן. עבשיו הכל שרוף

רבקלה: עוד לא מאוחר

אליהו אבל אני לא מוצא אותה

רבקלה: אני כאן. אני רבקלה

אליהו: היא מפחדת נורא... מדמיינת כל מיני חיילים שיבואו להציל אותה...

רבקלה: אליהו, הם יבואו, הם בדרך

אליהו: לא! אף אחד לא בא. תשמעי לי, אני היה לי חבר, רמי. חטף כדור. בעורף. אני לא הפקרת
אותו. אני שמרתי עליו, הוא דימם לי שעות בין הידיים, ואף-אחד-לא-בא!

רבקלה: הפעם זה לא יהיה ככה

אליהו: תסלחי לי, אני חייב למצוא אותה.

רבקלה: לא, אל תפתח את הדלת, יש צלפים על הגג!!!

אליהו: איפה המפתחות? תמיד היא מחביאה לי דברים

רבקלה: אליהו, בבקשה, אל תלך, תישאר איתי.

אליהו: אני לא יכול, יהודית. אני צריך להביא את המינימינור, להסיע את רבקלה, תביני, זה קשה לה
ללכת... (מחפש) רבקלה?! רבקלה?

רבקלה: אליהו! זאת אני! זאת אני. אליהו

אליהו: רבקלה? הבעיה היא שאני לא זוכר היכן חניתי

רבקלה- אליהו

אליהו: ואם אני לא אמצא את המינימינור מיד היא תגיד שמכרנו אותו עוד בשנות השמונים! נו, זאת רבקה, את מכירה אותה איזו עקשנית היא,

רבקה: אתה לא מזהה את הפנים שלי, אתה לא זוכר את הקול שלי?! הנה

היא מנסה לגעת בו

אליהו: אה... לא... סליחה, יהודית, אבל עד כאן. אני מצטער יהודית, את מאד מצודדת, ואני באמת מצטער שמוטקה חתיכת פחדן, מגיע לך יותר, אבל אני לא אלך מאחורי גבה של רבקה. אני אוהב אותה.

רבקה: גם היא

אליהו: איזה אסון. היא לרגע נרדמה. אני שמעתי יריות- לקחתי את העוזי שלי ויצאתי, אפילו שהיא לא מרשה לי. ניסיתי לאגף אותם, אבל לא הצלחתי. חטפתי כדור. בעורף. אני כל כך מצטער, ועכשיו אני לא מוצא אותה! איפה המפתחות? רבקה? איפה המפתחות?

הוא מחפש ונעלם. רבקה נותרת לבדה, מבינה משהו

רבקה: (לעצמה) בסדר, אליהו... זה בסדר, קח את המפתחות. **לך** תביא את המינימינור.. אתה יכול ללכת עכשיו. רבקה תכף תבוא. היא רק תכבה פה את האור.

רבקה מביטה מבט אחרון סביבה, ואז הולכת לעבר הדלת, לוקחת נשימה עמוקה ויוצאת מהבית. נשמעות ארבע יריות.

קריין: אך חצתה את סף הדלת, שקט העולם מיד, כמו בימים הרחוקים שהייתה קופצת ראש לתוך הבריכה. רק היא והמים, היא ובועות האוויר הקלילות שהייתה נושפת החוצה בעודה מפלחת את המרחקים. האם ככה נראים החיים שאחרי המוות?

סצנה 7- 7:00 בבוקר

נכנס החייל, מכדרר בכדורסל. רבקה הצעירה נכנסת פנימה, מביטה סביב בסקרנות

חייל: מוסר ת'כדור, תופס... צעד וחצי... איפה הסל?

רבקה: סליחה? הי! אתה מוכר לי

חייל: הי. ראית את הסל? יש לי כבר את כל המהלך, זריז, פה, שם, מוסר תופס, מוסר תופס, צעד וחצי ופתאום, לא יודע. לא מוצא ת'סל

רבקה: יש שם מגרש. זאת אומרת, היה. שם, בקצה הכביש

חייל: איזה רחוב זה?

רבקה: רחוב האנפה.

חייל: אוי, אני כל כך מצטער

רבקה: על מה?

חייל: שחטפתי כדור. ממש בדרך לכאן. אבל אין דבר, קדימה, חדש, חדש,

רבקה: חדש. תמסור.

הוא מוסר לה, הם משחקים לרגע, אבל אז הוא יוצא להתקפה

רבקה: נו.. נו. אני פנויה!

חייל: לא אני לא יכול לשחק עכשיו. אני יוצא להתקפה. (ביט) מהר, זריז, חפה עלי... זורק תופס, זהירות! ... הם יורים! משפר עמדה... תתכופפו! צעד וחצי, דלג ימינה! הנה זה בא, ו... הנה זה בא... הנה זה בא... ו... לא מוצא את הסל. אני לא מוצא ת'סל

רבקה: אולי לקחו אותו?

החייל: מי?

רבקה: לא יודעת.. מישהו.

חייל: מישהו שלא רוצה שננצח. שומעת, אם תראי את אמא שלי, תמסרי לה ש-

רבקה: מה?

חייל: תמסרי לה ש-

רבקה: מה למסור?

חייל: את הכדור

רבקה: (צוחקת) מה היא תעשה איתו?

החייל: טוב קדימה, חדש, לא מוותר, צעד וחצי, הופ, הנה, הופ, הנה זה בא, הופ, מימין... הנה זה בא, עולה להתקפה, ו... לאא!!! איך פיספסתי. אתכם. חטפתי כדור. בעורף. אני ממש מצטער

רבקה: אל תצטער, זה יכול לקרות לכל אחד

חייל: כן. (ביט) תמסרי לה- שאני אוהב אותה.

הוא יוצא. מרחוק נשמע טרטור מנוע

קריין: "נו, אליהו! איפה אתה? קדימה, אנחנו נפספס את ההקרנה." רבקה הסתובבה לאחור והבחינה בקצה הרחוב באליהו נוהג במינימינור החדשה

אליהו הצעיר נכנס לבמה.

קריין: אליהו יצא מהרכב, קיפץ סביב מכסה המנוע ופתח עבודה את הדלת. רבקה ציחקה והחליקה פנימה. בתוך המכונית שרר מחנק. היה זה יום קיץ חם ופטנט לקירור האויר שברכב טרם הומצא.

רבקלה מתיישבת לידו במכונית.

הקריין: זיעה קלה עלתה בשפמה. היא הביטה בצדודיתו של בעלה הטרי. כמה אהבה את מצחו המתכווץ כשהוא מנסה לראות למרחוק, ואת אצבעותיו הרזות מונחות על ההגה-

המוסיקה נקטעת עם סאונד שלג. רבקלה מחפשת תחנה. חולפת על פני שברי מבזקים מהימים אחרי מלחמת ששת הימים, עד שמוצאת את התחנה הרצויה, ובה שיר הנושא מ"חלף עם הרוח". האור מתחיל לרדת.

סוף.